

У библиотеци је одржан јавни час руког језика на коме је била теме смрт великог руског писца Сегеја Јесењина. Пригодан програм одржали су ученици трећих и четвртих разреда наше школе. Ученике је час спремала професорица Мирјана Требињац Бошњак.

{gallery}Skolska1617/Jesenjin{/gallery}

Крајем 2016. године Николај Астафјев објавио је своје истраживање о смрти једног од најпопуларнијих руских пјесника. Надамо се да смо ми једни од првих на нашем простору који објављујемо овај превод са руског језика.

Случај бр. 89 или истина о смрти Сергеја Јесењина

Петрбуршки писац Николај Астафјев објавио је књигу на основу истраживања које је трајало више од 20 година и убједљиво доказао да су многи документи везани за трагичну смрт великог руског пјесника Сергеја Јесењина у Лењинграду, били фалсификовани да би се сакрила истина о његовом злочиначком убиству.

И дан-данас се у енциклопедијама налази званична верзија о смрти Јесењина, према којој се он објесио у хотелу "Англетер". Међутим, у књизи Николаја Астафјева која је изашла 2016. године, "Трагедија у Англетеру: извршиоци и учесници", аутор убједљиво доказује да су многи документи, који се тичу околности у вези Јесењина, фалсификати. Ово омогућава да се дође до закључка да је руски пјесник убијен.

"Од чега сам почео? Од самог почетка", рекао је "Петербуршком дневнику" Николај Астафјев. "Од проучавања телеграма који је Јесењин, наводно, послао у Лењинград 7. децембра 1925. године обавјештавајући свог пријатеља Волфа Ерлиха о свом доласку. Много мјесеци сам пресједио у петербуршком Централном музеју комуникација проучавајући телеграме тог времена. И, произилази закључак: телеграм у којем Јесењин наводно обавјештава Ерлиха о свом доласку и моли га да му пронађе смјештај – чист је фалсификат. Као прво, образац се не подудара са обрасцима из тог времена, на њему није назначен ни његов број, ни број поштанског одјељења из ког је послат.

Проучавајући више стотина телеграма из те године установио сам да им треба у просјеку најмање два сата да буду испоручени из Москве у Лењинград. А према времену означеном на телеграму, који је наводно послат Ерлиху, телеграм је упућен из Москве у 15 часова и два минута, а у Лењинград је испоручен у 15 часова и 31 минут. Рекордна брзина! Ово је сасвим немогуће! Они који су направили фалсификат, као да нису знали које вријеме је било потребно поставити.

Чак сам успио установити да је заправо тај телеграм могао бити послат, не из московске поште, него из другог лењинградског поштанског одјељења.

Фалсификат је и Јесењина "биљешка Ерлиху: "Вова, остави моје ствари у хотел".

Упоредјујући ову Биљешку са Јесењиним рукописом, чак и лаик може да примијети да је ову биљешку написао неко сасвим други.

То је учињено како би се доказало да је Јесењин, дошавши у Лењинград код "свог пријатеља" Ерлиха, на сопствену иницијативу одсјео у "Англетеру". У записнику са

саслушања Волфа Ерлиха индиректно је поменута једина биљешка о стварима у хотелу, коју је наводно написао Јесењин, а у мемоарима се појављује сасвим друга Јесењина забилешка у којој се говори о **ресторану** и нема ни ријечи о **хотелу** у који је, наводно, отишао Јесењин. Фалификована су, такође, и два пуномоћја о пријему новца. И њих је, наводно, написао Јесењин на Волфово име."

Да ли су то били фалсификати?

Као "убједљив" доказ самоубиства, дуго је приказивана чињеница да је Јесењина соба била закључана изнутра. Међутим, пронађени су чврсти докази о оштећеној ниши чија су врата водила у сусједну собу с балконом куда су могли отићи криминалци, који су инсценирали пјесниково самоубиство.

Посјекотине на руци дуго времена приписиване су чињеници да је Јесењин, наводно посљедње стихове написао крвљу. Али у записнику са саслушања нема ни ријечи о томе да је Јесењин резао руке и писао "предсмртну" пјесму. **Тај мит створили су новинари.**

Заправо, посјекотина на десној руци направљена је сљедећег дана, 28. децембра (значи, после смрти), да би испружили руку која је остала укочена уз врат.

Вријеме је за објективно истраживање!

Николај Астафјев напомиње да се у архиви Јурија Прокушева, који се сматра једним од главних јесењинаца у земљи, чувају многи вриједни документи укључујући и пјесников дневник, иако га нико никада није видео. Никакви други стручњаци њему нису имали нити имају приступ.

О томе , да се ради о убиству, нема никакве сумње, закључује писац у својој књизи.

"Дошло је вријеме", позива он, "да се размотри случај број 89, о смрти пјесника, да се поништи одлука народног истражиоца Д.И.Бродског од 23.1.1926.године о прекидању истраге збг недостатка доказа о злочину с којим се сложио и тужилац лењинградске губерније, признавши прикупљене доказе о самоубиству Сергеја Јесењина довољним, напомињући да, уколико буде нових чињеница да је то кривично дјело, треба их објективно истражити у оквиру правних норми.

Било му је суђено

Јесењина су убили и то није било "случајно" убиство. Велики руски пјесник просто није могао бити "ликвидиран", како се говорило у то доба. И уопште, не због својих "смјелих" разговора, многобројних скандала..., него због стихова које је писао, с мржњом и презиром испољавајући мишљење не само према комунистичком режиму, него и према његовим главешинама.

Многе чињенице говоре о томе, да Јесењин уопште није био, како тврде, у стању манијакалне депресије у вријеме свог доласка у Лењинград.

Према свједочењу савременика, пјесник је био расположен за рад, рецитовао је стихове пријатељима, причао о новом часопису. У току 1925. године изашло му је осам књига, припремио је сабрана дјела. Постојао је уговор са Госиздатом за исплату хонорара за сабрана дјела. (Госиздат=Државна издавачка кућа, прим.прев.)

Присталице верзије о самоубиству увијек као доказ наводе склоност Јесењина ка суициду и његов боравак у психијатријској клиници у Москви. У ствари, Јесењин у болници није био из здравствених разлога. Тамо су га смјестили, спашавајући га од

судског процеса, који се требао водити против њега послје скандала у возу на релацији Баку-Москва, гдје се он оштро сукобио са дипломатским куриром Алфредом Рога и Јуријем Левитом, блиским познаником чувеног Лава Камењева. Рога и Левит су преко канцеларије народног комесаријата иностраних послова, пјесника предали на суд, жељни освете. Излаз из те тешке ситуације нашле су пјесникове сестре Катја и Шура – "сакриле" су га у клинику Московског универзитета.

Свједочење Сварога

Енциклопедије свједоче, како послје Јесењинове смрти о убиству "неколико деценија" нико није говорио. Напротив, о томе се говорило одмах.

Сликар Василиј Сварог, који је направио цртеж мртвог Јесењина још без шминке, причао је 1927. године: "Чини ми се, да му је тај Ерлих нешто сипао те ноћи, па ... можда, не отров, али нешто јако за спавање. Није он залуд "заборавио" своју ташну у Јесењиновој соби. И кући није "ишао на спавање" – био је ту с Јесењиновом поруком у џепу. Он се ту мотао све вријеме негдје близу, сигурно је сва њихова дружина сједила и ишчекивала свој час негдје у сусједној соби... прво је било "дављење" – десном руком Јесењин се бранио зато је та његова рука остала укочена, у грчу. Глава му је била на наслону кауча, када су га ударили изнад носне кости дршком револвера. Затим су га умотали у тепих и хтјели спустити с балкона, иза угла је чекао аутомобил. Тако га је лакше било киднаповати. Али врата балкона се нису могла отворити довољно широко, оставили су труп код балкона, на хладном. Пили су, пушили, остало је много смећа... Објесили су га на брзину, већ дубоко у ноћи. То није било лако урадити на вертикалном подпорњу. Када су се разбјежали, остао је Ерлих, да још нешто провјери и припреми за верзију о самоубиству..."

Није становао у "Англетеру"

Међутим, најсензационалније откриће направио је петербуршки писац В. Кузнецов. Проучавајући документе хотела "Англетер", он је открио да Јесењин уопште ту није становао! На списку гостију тог хотела уопште нема Јесењиновог презимена у периоду

када је, наводно, откривен објешен пјесников леш на цијеви од парног гријања. Они који памте совјетка времена, добро знају шта је значило добити собу у хотелу. Свако ко би се уселио, морао је бити регистрован, службеник је записивао податаке из његовог пасоша. Надлежне службе су то веома строго надзирале.

Нико од особља хотела и гостију који су тамо становали тих дана није видио Јесењина. А сви "свједоци", који су двједочили о разговору са пјесником у његовој соби у "Англетеру", међу њима и Ерлих, били су тајни агенти државне безбједности.

Кузњецов сматара да је Јесењин, чим се појавио у Лењинграду, био ухапшен и спроведен у притвор државне безбједности који се налазио у улици Мајорова, 8/23. Тамо су га сурово испитивали. Операцијом је руководио чекист Јаков Бљумкин. Мало је вјероватно да је Троцки лично наредио да се пјесник убије, али тако се догодило. Очигледно је да се Јесењин, који је био склон тучама, супротставио, јако је гурнуо Бљумкина и овај је пао. Тада се разлијегао пуцањ. На фотографији се види траг од метка. Послије тога Бљумкин је дршком револвера ударио Јесењина у чело,

а затим су одлучили да инсценирају самоубиство: злокобна зграда број 8/23 налази се тачно наспрам "Англетера". Леш су пренијели у собу, у којој нико није становао...

Са руског језика превеле: Славица Остојић, Дајана Илић, Александра Мијић, Кристина Стојић и Јелена Видовић, ученице III –1.

Превод уредила и лекторисала: проф. руског језика Мирјана Требинџ-Бошњак.

Одржан јавни час о Јесеџину

Written by Administrator

Friday, 26 May 2017 08:40 - Last Updated Friday, 26 May 2017 09:03
